Bătrânul şi marea

Bătrânul şi marea

Este o istorisire deosebit de mişcătoare, relatată de scriitorul american Ernest Hemingway.

Un bătrân pescar cubanez, foarte sărac, s-a împrietenit cu un băieţel ştrengar. Mult timp băiatul l-a însoţit pe bătrân la mare, dar acesta nu a prins nici un peşte.

Părinţii băiatului şi-au zis că, desigur, bătrânul avea ghinion, astfel că au interzis fiului lor să-l mai însoţească. Copilul a fost întristat, bătrânul la fel.

Atunci bătrânul a plecat singur în barca lui, în cautarea unui peşte mare. A pândit momentul fluxului şi a asteptat. Deodata cineva muşcă din momeală. Trebuie să fie un peşte foarte mare, pentru că trage de funie şi duce barca în larg. Dar aceasta este bine ferecat şi nu poate să scape.

Bătrânul şi-a zis că, având un peşte de asemenea mărime, s-a făcut bogat; mai trebuie să-l aducă la suprafaţă şi să-l omoare. Dar peştele scăpa mereu în adâncul întunecos, având la celălalt capăt al firului barca şi cu bătrânul în ea.

Timp de două zile şi trei nopţi s-a dat lupta între om şi peşte. Care dintre cei doi se va istovi mai întâi? Care din ei va triumfa asupra celuilalt? Mâinile pescarului sunt sângerande, umarul lui de asemenea, din cauza frecarii coardei. Îi este foame, se hrăneşte cu scoici crude; îi este frig, se acoperă cu un sac; îi este sete, bea restul dintr-o sticlă cu apă dulce... şi peştele îl trage mereu mai departe de ţărm.

În cele din urmă, peştele oboseşte. Se ridică la suprafaţă; bătrânul îl vede. Este un peşte-sabie, urias. Bătrânul îi străpunge inima cu harponul. El va putea să-l aducă, dar peştele este prea mare ca să intre într-o barca. Ce este de facut?

Bătrânul rânduieşte încărcătura pe flancul ambarcaţiunii sale şi înalţă pânza. Barca înaintează cu toată greutatea pe care o trage. Bătrânul încearcă să evalueze un pret. Cât valorează oare acesta în lire? I-ar trebui un creion să facă socoteala, dar nu are. Ce importanţă are? Este mulţumit.

Acum sosesc rechinii! Unul, doi, trei... Are loc o nouă luptă între bătrân şi monştri. A omorât câţiva, dar sunt prea numeroşi şi devorează peştele. Când bătrânul ajunge în cele din urmă în port, mort de oboseală, nu mai rămăsese din peştele său, decât capul şi câteva resturi din schelet! Totul a fost mâncat. şi bătrânul ajunge la coliba lui mai sărac şi mai necăjit decât a fost vreodată.

Scriind aceasta istorisire, Hemingway s-a gandit oare că prin ea ne va da o pildă? Poate! Plecăm în căutarea fericirii cam în felul acestui bătrân care căuta un peşte mare; o situaţie bună, o muncă bine plătită; pentru alţii poate fi căsătoria, familia, copiii; pentru alţii, succesul, onoarea, banii.

Dar pescuitul fericirii nu este lucru simplu. Unii reuşesc, altii nu. Aceasta se numeşte a avea şansă. Sunt unii care au şansă, alţii care nu au. Eu îi plâng pe cei care au, mai mult decât pe cei care nu au. De ce? Pentru ca cei care au şansă nu pot să-şi pună peştele lor mare în barcă: trebuie să-l lase deoparte. A devenit o expresie consacrată. Peştele cel mare, care este astfel lăsat deoparte, sfârşeşte totdeauna prin a fi mâncat de rechini. Şi, când ajungi la mal, contând numai pe acesta, nu îţi rămâne altceva decât să mori de foame şi de sărăcie.

Să fim mai clari: şi, pentru aceasta, să ne lăsăm învăţaţi de o altă istorisire, scoasă din Evanghelie. Iată, terenul unui om bogat rodise mult „şi el se gândea în sine, zicând: «Ce voi face, pentru că nu mai am unde să-mi adun roadele?» şi a spus: «Aceasta voi face: îmi voi dărâma grânarele şi le voi zidi mai mari şi voi aduna acolo toate roadele mele şi bunurile mele; şi voi spune sufletului meu: „Suflete, ai multe bunuri, strânse pentru multi ani: odihneşte-te, mănâncă, bea, veseleşte-te“. Dar Dumnezeu i-a spus:„Nebunule, în noaptea aceasta ţi se va cere sufletul; şi cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?“» Astfel este cel care strânge pentru sine însuşi şi nu este bogat pentru Dumnezeu“ (Luca 12.17-21).

Aţi înţeles, fără îndoială, ce legătură este între aceste doua istorisiri: unul adună bogăţii, altul prinde peştele cel mare. Dar şi unul şi altul ajung la ţărm goi. Unul trebuie să-şi lase bogăţia, altul vede cum peştele său este mâncat de rechini.

Aşa este făcută viaţa. Trebuie să laşi totul în ceasul morţii, iar cei care au avut şanse nu sunt atunci mai câştigaţi decât cei care n-au avut. Atunci nu este vorba să ştiu dacă voi lua mult sau puţin peşte, mare sau mic, ci mai ales să ştiu ce aş putea să i-au în barca mea şi să păstrez până la sosire.

Care sunt deci bogăţiile care rămân şi despre care Domnul Isus spune că nici moliile, nici rugina nu le va atinge? Trei lucruri rămân: credinţa, speranţa şi dragostea.

Credinta în Isus, devenit om pentru a ne putea mântui, speranţa care se alătură chemării, aceea a venirii Sale din nou, şi dragostea turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt.

Iată ce putem lua cu noi în barca vieţii!

Iată ce ne va fi păstrat când tot restul va fi dispărut.

Credinţa şi speranţa vor fi realitate, iar dragostea va rămâne pentru eternitate. "Nebunule, în noaptea aceasta ţi se va cere sufletul; şi cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?" (Luca 12.20).